

Kat Devereaux

Terug naar Toscane

Florence, 1944. De Italiaanse Stella werkt voor het verzet, tot ze plotseling verdwijnt. In 2019 gaat de Engelse Tori naar haar op zoek.

Roman

Tori

Het appartement is prachtig, met witte muren, groene luiken en groen-bruin-roomwitte tegels die ik ergens anders misschien lelijk zou vinden, maar hier in Florence zijn ze perfect. Het appartement is ook erg klein. Misschien is het ooit een woonkamer geweest die in tweeën is gedeeld; in de slaapkamer is net genoeg ruimte voor een tweepersoonsbed en een ladekast. Maar meer heb ik ook niet nodig. Meer ruimte wil ik ook helemaal niet.

De makelaar doet een raam open en wenkt. Terwijl ze zich naar buiten buigt, wijst ze omhoog en naar rechts. En daar zie ik, hoog boven een wirwar van daken met terracotta dakpannen, de reusachtige oranje koepel van de kathedraal.

‘Mooi, hè?’ Ze kijkt me stralend aan, en ik weet dat ze net zo’n stralende glimlach terugverwacht; dat ze wil dat ik uitbundig, opgewonden reageer. En het is ook opwindend. Later, als ik eindelijk niet langer doodmoe ben.

‘Prachtig.’ Ik doe een stap bij het raam vandaan. Het is koel in het zit-slaapkamerappartement met een keukenhoek en een badkamer. Anders dan het gebouw aan de overkant ligt het op het heetst van de dag niet in de zon. Daar ben ik blij om.

‘Driehonderdvijftig euro per week,’ zegt Chiara, een tengere, onberispelijk verzorgde verschijning. Ik schat haar begin dertig, net als ik, en ze spreekt perfect Engels met een licht Amerikaans accent. Chiara is de eerste makelaar die ik heb benaderd omdat ze bovenaan stond in de zoekresultaten voor ‘Florence makelaar huurappartementen’, en dit is het eerste appartement dat ze me laat zien. Drie-

honderdvijftig euro per week. Ik probeer uit te rekenen hoeveel ik dan per maand kwijt ben, maar mijn hoofd werkt niet mee. ‘Hoeveel is dat per maand?’

‘Per maand is het een stuk voordeliger.’ Chiara begint opnieuw te stralen. ‘Dan heb je het voor dertienhonderd euro. Inclusief gas, water, licht.’

Het is een leuk appartement, in een leuke straat, en ik zou willen dat ik kon gaan liggen. In mijn hoofd klinkt een stem – de stem van Duncan – die zegt: dertienhonderd euro per maand voor twee kamers? Je wordt genaaid. Dat snap je toch wel?

‘En als ik het nog langer neem?’

‘Waar denk je dan aan? Twee maanden?’

‘Dat weet ik nog niet. Een jaar. Misschien langer.’

‘Aha,’ zegt Chiara. ‘Dus je bent van plan om geruime tijd te blijven?’

‘Geen idee. Misschien. Ik wilde een poging wagen zolang het nog kan. Met de Brexit in aantocht voelt het een beetje als nu of nooit.’

‘En wat ga je hier doen? Heb je al zicht op een baan?’

‘Ik ben freelancer. Schrijver. Dus ik kan overal werken.’

Chiara neemt me onderzoekend op. Ik zie mezelf door haar ogen: verwassen T-shirt, spijkerbroek, lang blond haar dat nodig geknipt moet worden. Grauwe, droge huid als gevolg van de rondgepompte lucht in het vliegtuig. Goede, maar weinig elegante schoenen, die misschien een beetje klam ruiken, want na vijf jaar op een boerderij in de Highlands ruikt alles klam. Dan gaat haar blik naar mijn tas, de tijdloze Fendi die ik van oma heb gekregen. ‘Dus je bent schrijver,’ zegt ze dan, en ik hoor de scepsis in haar stem.

‘Ja. Tenminste, ik doe van alles. Journalistieke artikelen, korte teksten, een beetje redactiewerk... Alles waar mijn opdrachtgevers om vragen.’

Het heeft niet het geruststellende effect waarop ik had gehoopt. Chiara kijkt me ronduit verontrust aan. ‘En je gaat hier op zoek naar opdrachtgevers? Dan moet ik je waarschuwen. De Italiaanse economie...’

‘Nee, ik heb thuis meer dan genoeg opdrachtgevers. Maar eigenlijk is het de bedoeling om hier een tijdje vrijaf te nemen zodat ik mijn handen vrij heb om mijn boek af te maken. Een boek voor Swithin and Sons. Non-fictie. Ik heb al een contract,’ zeg ik met alle zelfverzekerdheid die ik kan opbrengen.

Daar is de stralende glimlach weer. Gelukkig!

‘Aha,’ zegt Chiara opnieuw. ‘Dat biedt mogelijkheden. Ik weet toevallig dat de eigenaar het appartement ook voor langere tijd wil verhuren. Tenminste, dat zei ze, de laatste keer dat ik haar sprak. En dat zou ons allemaal een hoop werk besparen. Ik ga haar meteen bellen.’ Ze vist haar telefoon uit haar oversized tas en loopt naar de piepkleine slaapkamer, druk pratend in rap Italiaans. Mijn Italiaans is redelijk – ik heb het bijgehouden met lezen en muziek luisteren, en met stiekem Italiaanse films kijken wanneer Duncan al in bed lag – maar mijn hersens kunnen de omschakeling niet aan. Tenminste, niet op een moment als dit. Op een dag als vandaag. Ik kijk uit het raam naar de stralend gele huizen aan de overkant.

Het duurt niet lang of Chiara is terug. ‘Ze wil het graag voor langere tijd verhuren,’ zegt ze met de telefoon nog tegen haar oor. ‘Dan wordt het elfhonderd per maand, maar dan met gas, water en licht voor eigen rekening. Het is wat papierwerk, maar daar kan ik je mee helpen. Wat vind je?’

‘Akkoord. Prima.’

‘En wil je vier plus vier, of drie plus twee?’

Alsjeblieft, niet nog meer rekensommen. ‘Ik eh... Ik weet niet wat je bedoelt.’

‘Ik heb het over het contract.’

Ze vraagt zich duidelijk af of ik me ook maar enigszins in de hui-zenmarkt heb verdiept voordat ik hierheen kwam.

Nee. Niet echt.

Italië kent twee soorten langetermijncontracten: met een looptijd van vier jaar, met de mogelijkheid om het weer vier jaar te verlengen; en met een looptijd van drie jaar, met een mogelijke verlenging van

twee jaar. Er bestaat ook een contract met een kortere looptijd, de *transitorio*, maar ik betwijfel of dat voor een verblijfsvergunning voldoet.

‘Een van die andere twee dan maar. Het maakt me niet uit.’

‘En wanneer wil je erin?’

‘Zo snel mogelijk. Ik zit nu in een hotel, maar...’

‘Duidelijk.’ Ze schakelt weer over naar Italiaans. En ik kijk opnieuw uit het raam.

‘Oké,’ zegt Chiara ten slotte. ‘Als je akkoord gaat, kan ik het contract opstellen en kan ik met Federica – dat is de huisbaas – afspreken dat we over een paar dagen hier de overdracht doen. Heb je een advocaat?’

‘Nee. Moet dat?’

‘Ik kan je het contract uitleggen, maar misschien wil je iemand die het voor je naloopt. Bovendien moet je een verblijfsvergunning regelen, en een bankrekening, en...’ Ze gebaart vaag met haar hand. ‘Laat ik het zo zeggen: het gaat er hier nogal bureaucratisch aan toe.’

‘Oké. Nou, om eerlijk te zijn houd ik het graag zo simpel mogelijk.’

‘Dan heb je echt een advocaat nodig. Ik kan je wel een paar namen sturen als je dat wilt.’

‘Ja, dat zou fijn zijn. Dank je wel.’

‘Graag gedaan. Heb je verder nog vragen over het appartement?’

Ik kijk om me heen. Het is schoon en onpersoonlijk, gemeubeld in wit, leigrijs en donkerrood; de kleuren van een vakantie-woning. Want dat is het ook. Op het fornuis staat een percolator, en op de lage glazen salontafel ligt een waaier van glimmende reistijdschriften. Ik kan het me niet herinneren, en het is me te veel moeite om het te controleren, maar ik weet bijna zeker dat er dikke, pluizige handdoeken op het voeteneind van het bed liggen, opgerold en met een lint eromheen. Ik denk aan het huis waaruit ik ben vertrokken, aan de uitgestrekte boerderij waar het altijd vochtig is, met aan de muren door de motten aangevreten hertenkoppen en portretten van voorouders – rijen van reeds lang overleden MacNairs die de wereld met strenge, verwijtende blikken bezien.

‘Nee, ik heb verder geen vragen. Het is perfect. Precies wat ik zoek.’

Chiara aarzelt. Ze pakt de sleutels van het bijzettafeltje waar ze die bij binnenkomst heeft neergelegd, en laat ze aan een vinger bungelen. ‘Weet je het zeker? Weet je zeker dat dit is wat je wilt?’

‘Absoluut.’ En ergens diep vanbinnen, onder al het verdriet, alle pijn, onder het verlamme gevoel van uitputting, weet ik zeker dat dit inderdaad is wat ik wil.

Wanneer Chiara op haar flonkerende designersneakers al wuivend de straat uit is gerend, draai ik me om en loop in de richting van de Piazza del Duomo, het reusachtige, grillig gevormde plein rond de kathedraal, om daar iets te gaan drinken. Het is pas halfvier, maar de terrassen stromen al vol, op de tafeltjes staan grote glazen stralend oranje Aperol Spritz. Oma zou het allemaal veel te toeristisch vinden. Ze kende alle leuke plekje in de stad, van de kleinste verborgen piazza’s tot de chique bars, verscholen op schaduwrijke binnenplaatsen. Maar vandaag wil ik de toerist uithangen. Ik wil in de zon zitten, en ik wil mensen om me heen. Dus ik kies een tafeltje op een terras met uitzicht op de zijingang van de kathedraal. De negroni die ik bestel, wordt al snel gebracht in een fraai gegraveerd glas met daarbij een kommetje pinda’s, wat olijven en een schaalje chips. Terwijl ik mijn benen strek en de zon op mijn huid voel, neem ik genietend een slok. Een negroni is puur alcohol, een sinaasappelachtig bittere combinatie van gin, vermout en Campari, woest en vurig. Na nog een slok neem ik een handje chips, terwijl ik overweeg een tweede negroni te bestellen.

‘En? Geniet u van uw vakantie?’

Ik kijk opzij. De man aan het tafeltje naast het mijne neemt me onderzoekend op. Ik schat hem ergens in de veertig; hij heeft een vriendelijk, doorleefd gezicht, in zijn donkere haar is het eerste grijs zichtbaar, en heel even, misschien een fractie van een seconde, zou ik hem alles willen vertellen.

Ik ben hier niet op vakantie. Ik ben bij mijn man weggegaan. Ik heb een eind gemaakt aan mijn huwelijk omdat ik er niet meer tegen kon, en toen heb ik de benen genomen naar Italië.

‘Ja, enorm,’ zeg ik. *U ook?* had ik bijna gevraagd. Maar hij is Italiaan. Waarschijnlijk woont hij hier. Hoewel, mensen die in Florence wonen gaan hier niet zitten. Dan arriveert er een modieus gekleed groepje – drie mannen en een vrouw – dat hem uitbundig begroet en om de hals valt. Hij werpt me een spijtige blik toe, en ik keer me – opgelucht; althans, dat denk ik – weer naar de kathedraal, vol bewondering voor het groen met witte marmer.

Ik zie af van een tweede negroni. Van de eerste ben ik al aangenaam rozig. Ik heb vannacht geen oog dichtgedaan, en de nacht daarvoor ook niet. Sterker nog, ik kan me niet herinneren wanneer ik voor het laatst echt lekker heb geslapen. Een beetje wiebelig kom ik overeind en loop ik de Via del Proconsolo af naar mijn hotel met uitzicht op de rivier. Tegen de tijd dat ik mijn kamer binnenkom, ben ik uitgeput. Even een dutje, denk ik. *Een uurtje, niet langer. Dan ga ik douchen, me omkleden en dan loop ik naar de overkant van de rivier, naar een van die kleine restaurantjes waar oma zo van hield, voor een bord pasta.*

Ik ga op bed liggen, krul me op en val onmiddellijk in slaap.

Ik word wakker van de telefoon. Het is al ochtend. Bijna zeven uur. En op mijn schermpje zie ik dat het mijn zus is die belt. Ik voel me verdwaasd, ik heb dorst, en het laatste waar ik zin in heb, is een telefoontje van Charlie. Maar uiteindelijk zal ik toch met haar moeten praten, dus dan maar meteen. Ik neem op, ga op mijn rug liggen en staar naar het fraai beschilderde houten plafond.

‘Tori! Wat is er verd... Wat is er aan de hand? Waar zit je?’

‘In Florence.’ Op de achtergrond hoor ik Ben, Charlies man mopperen, en uit het gedempte lawaai begrijp ik dat haar tweelingzonen de boel weer eens op stelten zetten.

‘In Florence!?! Wat bezielt je? Hoe haal je het in je hoofd? Een plezierreisje wanneer de schapen nog aan het lammeren zijn!’

‘Dus je hebt Duncan gesproken.’

‘Ja, natuurlijk heb ik Duncan gesproken. Hij belde. Wanhopig! Hoe kún je zo egoïstisch zijn?’

De bloemen op het plafond zien eruit als Tudorrozen, maar dat zullen het wel niet zijn. ‘Hij heeft mij niet gebeld.’

‘Nee, natuurlijk niet. Hij weet zich geen raad, die arme jongen. Hij is er kapot van.’

‘O ja? Wat moet ik me daarbij voorstellen?’

Charlie zucht. ‘Wat bedoel je?’

‘Hoezo, hij is er kapot van? Ik heb nog nooit meegemaakt dat hij ergens kapot van was. Hij was hoogstens een beetje van slag over de visaktes. Maar dat telt niet, lijkt me.’

‘Ik begrijp niet hoe je onder déze omstandigheden nog lollig kunt doen!’

Ik voel tranen opwellen; mijn ogen zijn branderig. Ik wrijf erin met de muis van mijn hand. Want ik wil niet huilen. Zeker nu niet. Bovendien heb ik al genoeg gehuild.

‘Dus nou moet je eens goed naar me luisteren,’ vervolgt Charlie op dat ergerlijke, geduldige toontje. Zo praat ze ook tegen de tweeling wanneer die een – in haar woorden – ‘verkeerde keuze’ heeft gemaakt. Zoals plassen op het vloerkleed of in hun blootje de tuin in rennen waar de burens hen kunnen zien. ‘Ik begrijp dat je het zwaar hebt. Het leven op de boerderij is enerverend, je bent moe, en blijkbaar was het misverstand over oma’s begrafenis de druppel die de emmer deed overlopen.’

‘Het wás geen misverstand. Hij wilde niet dat ik ging. En hij heeft gelogen over de wake. Daar had ik bij willen zijn, met iedereen die oma heeft gekend. Dan had ik passend afscheid kunnen nemen, samen met de mensen die van haar hielden, in plaats van in een kille, lege kerk met mammié als de Iron Lady. Trouwens, nog bedankt dat je niet kwam opdagen.’

‘Dat is niet eerlijk. Ik zat met zieke kinderen. Dat weet je –’

‘Waarom dóét hij zoiets?’ kap ik haar af. ‘Ik kreeg amper de kans om oma te zien toen ze nog leefde. Duncan moet hebben geweten hoe ik haar miste, hoeveel ze voor me betekende. Waarom probeert hij me dan ook nog bij haar weg te houden als ze dood is? Waarom heeft hij tegen me gelogen?’

‘Dat weet ik niet. Misschien dacht hij oprecht dat je het niet aankon. Trouwens, je kúnt het ook niet aan. Dat blijkt wel. Dus misschien was het een leugentje om bestwil. En vond hij dat in dit geval gerechtvaardigd.’

‘Maar hoe weet ik dat?’

‘Hoe weet je wat?’

‘Hoe weet ik dat het maar één keer is gebeurd? Dat hij niet veel vaker tegen me heeft gelogen?’ Inmiddels stromen de tranen over mijn wangen. ‘Als Angie niets had gezegd, had ik nooit iets van die wake geweten. Dus waar heeft hij nog meer over gelogen? Misschien

heeft oma wel geprobeerd me te bellen vanuit het ziekenhuis. Misschien had ik...’ De woorden blijven steken in mijn keel, en ik barst in snikken uit.

‘Tori, ik wil dat je diep ademhaalt en naar me luistert,’ zegt Charlie resoluut. ‘Je bent in de rouw, en daardoor zie je alles verworden. Rouw maakt ons irrationeel, en dat is precies hoe je je nu gedraagt. Irrationeel en paranoïde. Dus neem een time-out, geef jezelf de tijd om je gevoelens te verwerken, daarna kunnen Duncan en jij het uitpraten. Ik weet zeker dat hij er begrip voor heeft dat je behoefte hebt aan ruimte. Als je dat wilt, kan ik met hem praten.’

‘Alsjeblieft niet,’ weet ik uit te brengen.

‘Het is echt geen moeite. Natuurlijk, het is hectisch met de kinderen, en met de plannen voor het nieuwe gemeenschapsproject, en dan heb ik ons gezin ook nog opgegeven bij de vrijwilligers ter bescherming van de rode wouw. Niet dat dat beest nog beschermd moet worden. Ik moet die krennen voortdurend mijn tuin uit jagen. Hoe dan ook, ik vind het belangrijk voor de kinderen dat ze leren zich in te zetten voor de gemeenschap, en... Wat zei ik ook alweer? O ja, natuurlijk wil ik Duncan voor je bellen, om hem duidelijk te maken dat je jezelf niet bent. En ik weet zeker dat hij dolgelukkig is wanneer je uiteindelijk bij hem terugkomt om het uit te praten. Tegen de tijd dat je uitgekeken bent op al die schilderijen en weet ik wat nog meer. Ik heb het nooit goed begrepen, dat geëxalteerde gedoe als het om Florence gaat,’ voegt ze er met overbodige hypocrisie aan toe. ‘Ik weet dat jij er dol op bent, net als oma. Maar laten we eerlijk zijn, Florence is gewoon een soort Disneyland voor intellectuelen. Afijn, als jij dat nodig hebt om een beetje tot jezelf te komen... een paar dagen Florence... wie ben ik dan om dat te veroordelen?’

‘Ik woon hier.’

‘Ja, ja. Vast en zeker in een veel te dure hotelkamer met uitzicht op de kathedraal. Waar je herinneringen kunt ophalen aan je reisjes met oma.’

‘Nee, ik woon hier echt!’ Het klinkt gesmoord. Dus ik haal diep

adem en schraap mijn keel. ‘En ik kom niet terug. Wat Duncan heeft gedaan – en dan heb ik het alleen nog maar over wat ik weet – is de druppel. Ik kan zo niet langer leven. En dat wil ik ook niet.’

‘Je reageert veel te heftig. Hij dacht dat hij er goed aan deed door het je niet te vertellen. Van die wake. Achteraf was dat verkeerd. Maar niemand is volmaakt. Hij mag toch wel een beetje begrip verwachten?’

‘Nee! Want dat is precies het probleem. Hij heeft nooit ook maar enige moeite gedaan om begrip te tonen voor mij, om zich in mij in te leven. Integendeel, hij behandelt me als oud vuil. Al jaren!’

‘Hoezo, hij behandelt je als oud vuil?’ Charlie klinkt oprecht verbijsterd. ‘Sorry, maar dat kan ik me nauwelijks voorstellen.’

‘Het is toch echt zo. Moet ik het je bewijzen?’

‘Ja. Dat moet je inderdaad toelichten.’

‘Oké.’ Ik sluit mijn ogen terwijl ik een keuze maak uit de vele afschuwelijke herinneringen die naar boven komen. ‘Weet je nog die Kerstmis toen Ben en jij met de jongens bij ons waren? Duncans tante Rhoda was er ook, nog wat familie van Duncan en een oude studievriend van hem. Ik weet niet meer hoe hij heette, alleen dat hij naar zweet stonk en dat hij me hardnekkig Vicky bleef noemen.’

‘Natuurlijk weet ik dat nog! Het was geweldig. Een heerlijke Kerstmis!’

Kalm blijven, zeg ik tegen mezelf. *Nu niet gaan schreeuwen!* ‘Weet je ook nog wat er na het eten gebeurde? Ik had net iets te veel wijn op, en toen ik met de *Christmas pudding* binnenkwam, struikelde ik over het kleed. Met als gevolg dat ik op de grond belandde. Ik zat onder de pudding, mijn jurk was omhooggeschoven, dus ik lag in mijn onderbroek, maar iedereen brulde van het lachen.’

‘Dat is toch niet zo gek? Het was ook erg grappig.’

‘Ja, dat vond Duncan ook. Hij heeft het verhaal aan iedereen verteld. Aan het hele dorp. Aan de hoefsmid, de veearts, de schoorsteenveger. Aan de dominee toen die op de thee kwam. En waarschijnlijk vertelt hij dat verhaal nog steeds aan wie het maar wil horen.’

‘Tori –’

‘En weet je waarom ik te veel ophad? Waarom ik dronk? Omdat Duncan me de hele dag op mijn nek had gezeten met rotopmerkingen. Ik had die rode jurk aan met die wijde rok, weet je nog? Met de ketting die ik van oma had gekregen. Ik was dol op die jurk.’

‘Je zag er prachtig uit,’ zegt Charlie. Ze klinkt op haar hoede, alsof ze bang is dat ik elk moment door het lint kan gaan.

‘Nou, daar dacht Duncan heel anders over. Hij vond dat rood me niet stond. Hij pestte me met mijn “vetrollen”, hij had het over de zweetplekken onder mijn armen, en dat iedereen mijn tieten kon zien als ik bukte. En toen hij, vlak voordat ik die vervloekte *Christmas pudding* opdiende, in de keuken kwam om te helpen met de cognacboter en de room, fluisterde hij me in mijn oor dat ik me moest schamen. Dat ik er schandalig bij liep. Afschuwelijk ordinair. Dat jullie me achter mijn rug uitlachten. Dat ik er in die blote jurk met die opzichtige ketting uitzag als een dikke dure hoer.’

Het blijft stil aan de andere kant van de lijn. En het kan niet anders of Charlie heeft het eindelijk begrepen. Uitgerekend mijn zus – mijn felle, eerlijke, onkreukbare zus die van haar hart geen moordkuil maakt – moet begrijpen waarom ik zo niet langer kon leven.

‘Ach, we hadden allemaal een beetje te veel op,’ zegt ze ten slotte. ‘En met drank op zeggen mensen dingen waar ze later spijt van krijgen. Ik heb een gruwelijke hekel aan dat soort vuilbekkerij, misschien nog wel meer dan jij. Maar ik ken Duncan als door en door fatsoenlijk, en ik kan gewoon niet geloven dat hij eropuit was om je –’

‘Ik moet ophangen!’ Dat is niet zo, maar ik voel opnieuw tranen opwellen.

‘Wacht nou even!’ Charlie klinkt bijna wanhopig. ‘Tori, toe nou. Ik wou alleen maar...’

‘Ja? Wat wou je?’

‘Ik snap het niet. Ik snap er niets van. Oma’s dood is hard aangekomen, dat begrijp ik. En ik neem onmiddellijk van je aan dat Duncan soms een hork kan zijn. Maar om na tien jaar huwelijk bij

hem weg te gaan, alleen vanwege wat kleine incidenten... Hij heeft je niet geslagen. Hij gaat niet vreemd.' Ze zegt het alsof ze dat allemaal zeker weet. 'Dus wat wil je nou eigenlijk?'

'Ik verwacht meer van een huwelijk dan dat ik niet word geslagen of bedrogen. Bovendien gaat het niet om "kleine incidenten", zoals jij het noemt. Je wilt me niet geloven, maar Duncan is keihard, om niet te zeggen wreed. Maar alleen als er niemand bij is.'

'Nou, dat zal toch wel –'

Ik hang op. Al was het maar omdat ik wel wat beters te doen heb. Er zijn nog veel meer moeilijke gesprekken die ik moet voeren. Maar in plaats van iets te ondernemen, lig ik in bed. Niet echt wakker, half verdoofd. En ik lig nog steeds in bed wanneer mijn telefoon pingt. Er is een e-mail van Chiara binnengekomen.

Ciao Tori,

Bijgevoegd het voorlopige huurcontract. Ik heb er wat aantekeningen bij gezet in het Engels. En verder een lijst van advocaten in Florence. Ze zijn allemaal goed, maar de eerste, Marco, ken ik het best. Hij heeft al voor diverse buitenlandse cliënten van me gewerkt, en die waren allemaal erg tevreden.

A presto, Chiara.

'Dan wordt het Marco,' mompel ik. Mijn ogen doen pijn, mijn keel voelt rauw, mijn hoofd bonst. Ik heb dringend cafeïne nodig! Daar moet ik eerst iets aan doen, voordat ik ook maar één telefoontje pleeg.

Ik probeer een echte Italiaan te worden. Dus ik verlaat mijn hotel in mijn beste, mijn minst gekreukte linnen – alle Italianen lopen in glimmende jaszes met schoudervullingen en sjaals, maar toch – en

slenter in de stralende zon langs de rivier totdat ik de wirwar van straatjes achter de Uffizi in duik, op zoek naar een barretje waar ze behalve espresso ook van die heerlijke taart met suikerglazuur hebben. Maar terwijl ik voortdurend moet uitwijken voor mensen met koffers, mensen die hand in hand lopen, mensen die plotseling blijven staan om op hun telefoon te kijken, valt mijn oog op een schattig schoolbord waarop een brunch wordt aangeprezen. Wanneer ik door het grote raam naar binnen kijk, zie ik dat er gebakken eieren met bacon worden geserveerd. Op de meeste tafeltjes staan reusachtige mokken met koffie, maar... O, daar zie ik ook een pot thee! Dan is de keuze snel gemaakt.

Bijna alle tafeltjes zijn bezet. De klandizie bestaat voor ongeveer de helft uit hipsters, voor vijftieng procent uit mode-influencers in rare ecrukleurige kleren – dat is blijkbaar de nieuwste rage – en voor vijftieng procent uit Amerikaanse uitwisselingsstudenten in dure sportkleding. Ik weet nog een tafeltje bij het raam te bemachtigen, en tegen de tijd dat ik een portie eieren met bacon en toast – uiteraard zuurdesem – heb verorberd, met daarbij een groot glas versgeperst sinaasappelsap en een halve pot thee, voel ik me een ander mens en kan ik het aan om Marco te bellen.

Hij neemt meteen op. ‘Natuurlijk,’ zegt hij wanneer ik vraag of hij me kan helpen met het huurcontract, met een verblijfsvergunning en met een bankrekening. ‘Ik heb vanochtend wel even tijd. Schikt dat?’

‘Ik heb de tijd aan mezelf. De hele dag.’

‘Waar zit je? Ik kan over... laten we zeggen een halfuurtje bij je zijn.’

‘Ik zit bij Ditta Artigianale.’

‘Bij welke? Aan de Via de’ Neri of de Via dello Sprone?’

‘Eh...’

‘Ten noorden of ten zuiden van de rivier?’

‘Ten noorden.’

‘Geweldig. Mijn kantoor zit daar vlakbij. Vind je het erg om even te wachten?’

‘Nee, hoor. Prima.’ Ik kijk naar mijn halflege theepot en besluit er nog een te bestellen. ‘Dan kan ik ondertussen nog wat werken.’ Terwijl ik het zeg, word ik overvallen door schaamte. Want ik zou inderdaad met dat verrekte boek aan de slag moeten.

‘Oké, Tori. *A presto.*’

Ik drink mijn thee op, bestel nog een pot en eet een enorme, met suiker bestrooide donut voordat ik genoeg moed heb verzameld om mijn tablet tevoorschijn te halen en het document te open. Het document met daarin mijn allereerste boek dat ik al over... Shit! Ik moet het al over drie maanden inleveren. Zestigduizend woorden. Nog dertigduizend te gaan. *Dagboek van een lady in de Highlands.*

Wat een stomme titel!

Die titel is een idee van Richenda, mijn agent. Het boek zelf was mijn idee, omdat ik na een paar jaar korte teksten te hebben aangeleverd, waaronder een grappig bedoelde column in *Modern Country Lifestyle* – bekentenissen van een voormalige stedeling, fazanten plukken voor beginners, de beste rubberlaarzen voor minder dan vijfenzeventig pond –, toe was aan iets substantiëlers. Ik wilde een boek in de kast kunnen zetten, ik wilde een ISBN op mijn naam, ik wilde iets wat ik kon laten zien als mensen zeiden dat ik geen echte schrijver was. ‘Je hebt nooit iets gepubliceerd, hè?’ Vandaar dat ik twee jaar geleden een voorstel voor een boek had bedacht, na een avond waarop ik gastvrouw had moeten spelen voor een gezelschap vrijetijdjagers die zich lieten vollopen en mij als pispaal gebruiken voor hun ordinaire grappen. Het voorstel was verre van perfect, maar geïnspireerd door gerechtvaardigde woede en verontwaardiging. Ik had er een aantal van mijn recente columns bij gedaan en de hele boel naar diverse agenten gemaïld. Richenda belde meteen de volgende dag. Vanaf dat moment was het balletje gaan rollen, want Richenda is behoorlijk doortastend. En dan druk ik me nog heel voorzichtig uit. Ze hield er bovendien heel duidelijke opvattingen op na over waar ‘de markt’ wel en niet op zat te wachten. ‘Bekakte satire over het plattelandsleven is uit,’ zei ze lijsig en een beetje hees, met

een onmiskenbaar bekakt accent. ‘Die is met Jilly Cooper overleden.’

‘Jilly Cooper leeft nog.’

‘Gelukkig wel. Maar zij is de enige die er nog mee weet te scoren. Helaas. Wat je hebt gestuurd, zit goed in elkaar. Niks mis mee. En een paar jaar geleden had ik het nog kunnen verkopen. Maar tegenwoordig willen mensen jouw eigen verhaal lezen. Een deftige, adellijke familie, beetje vergane glorie, een rebelse dochter die in opstand komt tegen haar vileine moeder –’

‘Mammie is niet vilein. Ze is gewoon van de oude stempel.’

‘Een dochter die in opstand komt tegen haar vileine moeder,’ herhaalde Richenda onverstoorbaar, ‘en die de benen neemt met haar studievriendje, die – hoe perfect is dat! – de ploeterende landheer is op een boerenhofstede in de Highlands. Inspirerend en herkenbaar tegelijk. Dat is precies wat de markt wil. Trouwens, wat vond je vader van het huwelijk?’

‘Mijn vader was toen al dood.’

‘Nog beter.’

En zo werd het idee voor *Dagboek van een lady in de Highlands* geboren. Het schrijven was vlot gegaan. Ik lag op schema voor mijn deadline bij Swithin and Sons, het indrukwekkende uitgevershuis waar Richenda het boek tot mijn verbijstering had weten onder te brengen. Aanvankelijk had ik bevestiging ontleend aan het schrijven. Het herinnerde me eraan waarom ik Duncan destijds zonder aarzelen was gevolgd, toen zijn tijd in Oxford erop zat omdat hij het familiebedrijf in Schotland moest overnemen. Een van de dingen die we gemeen hadden, was het feit dat we allebei al heel jong onze vader hadden verloren. Al schrijvend begreep ik opnieuw waarom ik nee had gezegd tegen de journalistieke stage die ik met zoveel moeite had weten te regelen; waarom ik mijn fijne appartement en mijn vriendenkring had ingeruild voor een plek waar ik, behalve Duncan, niemand kende en waarmee ik geen enkele affiniteit had. Het schrijven herinnerde me eraan hoeveel ik van hem had gehouden, hoezeer ik bereid was geweest mijn wereld op te geven om deel te worden van de zijne.

Maar de afgelopen winter was er iets veranderd. De regen sloeg striemend tegen de ruiten, de boiler hield er voor de zoveelste keer mee op, en terwijl de vrijgezellenparty's, de beleggingsspecialisten en de effectenmakelaars uit de City – ze hadden zonder uitzondering geen manieren én geen schietervaring – weekend na weekend op dikke, domme fazanten kwamen jagen, kreeg ik steeds sterker het gevoel dat het geen creatieve non-fictie was wat ik schreef, maar een verzameling leugens. Ik probeerde vol te houden, door te zetten, maar uiteindelijk kon ik het niet meer. Ik stopte met schrijven. En inmiddels is het niet waarschijnlijk dat ik het boek ooit nog zal afmaken.

Ik heb Richenda niet verteld wat er aan de hand is. Dus dat wordt hoog tijd. Ik ga naar mijn mailprogramma en druk op 'Nieuwe e-mail'.

Hoi Richenda, Ik

'Tori?'

Ik kijk op. Er staat een man naast mijn tafeltje. Hij is slank en gespierd, gekleed in een strak marineblauw pak met een smetteloos wit overhemd zonder das. Bij andere mannen zou dat me misschien storen, maar hem staat het perfect.

'Dat klopt.'

'Marco.' Hij steekt me zijn hand toe. Ik sta op, we begroeten elkaar, en ik gebaar hem te gaan zitten. Op hetzelfde moment gebaart hij dat hij even naar binnen loopt om iets te bestellen. We schieten allebei een beetje ongemakkelijk in de lach.

'Kan ik iets voor je meenemen?' vraagt hij.

'Nee, dank je.'

'Oké. Je hebt het contract bij je?'

Ik ga weer zitten, sluit dankbaar mijn onafgemaakte mail en ga naar het contract. Wanneer Marco er met zijn espresso bij komt zitten, keer ik de tablet naar hem toe.

‘Bedankt.’ Terwijl hij suiker door zijn koffie roert, begint hij te lezen. ‘Het ziet er goed uit,’ zegt hij na een tijdje. ‘Drie plus twee. Drie maanden opzegtermijn. Twee maanden borg. Een maand huur als honorarium voor Chiara... Hoe is je Italiaans?’

‘Ik heb het een tijdje niet gesproken. Maar Chiara heeft er wat aantekeningen bij gezet in het Engels.’

‘Heel goed. Heb je nog vragen?’

‘Nee, niet echt. Maar ik heb ook eigenlijk geen idee wat voor vragen ik zou moeten hebben.’

‘Dat begrijp ik. Oké, ik moet er natuurlijk nog een keer grondig naar kijken, en dan neem ik het met je door voordat je je handtekening zet. Trouwens, je kunt pas tekenen als je verder ook alles hebt geregeld. Heb je al een belastingnummer?’

‘Nee. Ik ben hier pas sinds gisteren.’

Een scheve grijns. Een erg aantrekkelijke scheve grijns.

‘Dan ben je er snel bij.’

‘Ach, ik heb verder nog even niets te doen. Dus ik ben meteen maar aan de slag gegaan.’

‘Heel verstandig. De bureaucratie levert op zich al genoeg vertraging op. Afijn, een belastingnummer aanvragen is niet zo moeilijk. Maar je hebt het overal voor nodig. Om een bankrekening te open, om een huurcontract af te sluiten, om een telefoonaansluiting te krijgen, om een verblijfsvergunning aan te vragen, om een ziektekostenverzekering te regelen, en natuurlijk voor de belasting zelf. Heb je al een arbeidscontract?’

‘Nee, ik ben schrijver. Dus ik werk als freelancer.’

‘Dan heb je ook een accountant nodig. Als je die nog niet hebt, kan ik er wel een paar aanbevelen. Wat dat belastingnummer betreft, dat kan ik voor je aanvragen, maar je kunt het ook zelf doen. Je hoeft alleen maar met je paspoort naar het belastingkantoor te gaan. Waarschijnlijk moet je even wachten, en dan krijg je een formulier om in te vullen. Het is allemaal heel simpel. En dan geven ze je ter plekke een nummer.’

Ik word al moe als ik eraan denk. ‘Maar jij kunt het ook voor me regelen?’

‘Dat kan. Maar het is misschien zonde om kosten te maken voor iets wat je ook zelf kunt doen.’

‘Dat maakt niet uit. Ik heb wat geld geërfd van mijn oma. Ze was dol op Florence en ze zou het prima vinden dat ik het geld gebruik om mijn verhuizing een beetje gemakkelijker te maken.’

‘Je oma moet een bijzondere vrouw zijn geweest.’ Marco haalt zijn telefoon tevoorschijn. ‘Heb je je paspoort bij je? Dan maak ik er een foto van om de procedure in gang te zetten.’

Ik haal mijn paspoort uit het binnenvak van mijn tas.

‘Victoria Catherine Anne Desirée MacNair,’ leest hij hardop. ‘Vier namen en een achternaam. Dat gaan ze bij de belastingdienst heel ingewikkeld vinden.’

‘Hoezo? Heeft iedereen hier maar één naam?’

‘Nee, dat niet. Maar vier, dat is uitzonderlijk.’ Hij strijkt het paspoort glad en maakt een paar foto’s. ‘Hoe dan ook, in jouw geval wordt je belastingnummer uitgegeven op basis van je eerste voor- naam en je achternaam.’

Er komt een afschuwelijke gedachte bij me op. ‘Maar stel dat mijn achternaam verandert...’

Hij trekt een gezicht. ‘Hoezo? Heb je plannen in die richting?’

‘Nee. Of eh... nou ja, ik lig in scheiding.’ Het is voor het eerst dat ik het hardop zeg, besef ik.

Marco leunt naar achteren. ‘Ach, dat spijt me. Is het... Sorry, maar ik moet het vragen. Is de scheiding al bijna rond? Of is het allemaal nog heel recent?’

‘Ik weet eigenlijk niet zo goed...’ Ik moet even slikken. ‘Het is allemaal nog heel recent.’

‘Dus het gaat nog wel even duren voordat de scheiding wordt uitgesproken.’ Hij gaat met een hand door zijn haar. ‘En ik neem aan dat je daar niet op wilt wachten.’

Ik denk aan mijn vriendinnen die zijn gescheiden, aan hoe lang

dat duurde, zelfs wanneer beide partijen het met elkaar eens waren. Bij sommige is het nog steeds niet rond. 'Er bestaat een reële kans dat Brexit een feit is voordat de scheiding wordt uitgesproken,' zeg ik. 'En dan...'

'Dan wordt het veel moeilijker om naar hier te verhuizen. Hoe ingewikkeld is het in Engeland om je naam te veranderen? Kun je dat al doen voordat de scheiding rond is?'

Ik denk koortsachtig na. 'Ik geloof het wel. Volgens mij kun je een eenzijdige akte invullen, een nieuw paspoort aanvragen, enzovoort. Dat zou op zich niet zo moeilijk moeten zijn, maar het is wel een gedoe. Is het hier echt zoveel ingewikkelder?'

'Breek me de bek niet open. Hier gaan ze ervan uit dat je van de wieg tot het graf dezelfde naam behoudt. Als je dat per se wilt kun je die veranderen, maar...'

'Het is een verschrikking?'

Hij schiet in de lach. 'Ja, dat is het. Dus in dat geval zou ik je aanraden om naar huis te gaan en het daar te regelen. Dan kun je bij terugkomst met de juiste naam aan je nieuwe leven beginnen. Waar het om gaat, is dat er op al je papieren dezelfde naam staat.'

Naar huis. Waar is dat? Terug naar Duncan kan ik niet. En ik wil ook niet bij Charlie logeren. En bij mammië al helemaal niet! Misschien kan ik iets huren, zonder dat iemand weet dat ik in het land ben. Maar ik wil helemaal niet terug. Ik ben naar Florence gekomen om een nieuwe start te maken. En hoe moe, hoe verdrietig, hoe nerveus ik ook ben, veel nerveuzer dan ik ooit ben geweest, ik vertik het om op mijn besluit terug te komen. En ik weiger te zwichten voor de bureaucratie.

'Nee,' zeg ik dan ook. 'We doen het ermee. Als ik mijn naam ooit alsnog wil veranderen... dan bel ik je, en dan komen we er vast wel uit. Dat wordt gewoon opnieuw een hoop bureaucratisch gedoe. Nou ja, dat is dan maar zo.'

Hij glimlacht. 'Zo mag ik het horen.'

Ik glimlach terug, maar mijn hart bonst in mijn keel.

‘Puur uit nieuwsgierigheid, hoe heette je voordat je trouwde?’

‘Fanshawe-Carew.’

Marco kijkt me aan. ‘Als je advocaat voel ik me verplicht je een krachtige aanbeveling te doen,’ zegt hij ten slotte.

‘En die luidt?’

Hij schuift het paspoort over de tafel naar me toe. ‘Hou het op MacNair.’

Tegen de tijd dat we alles hebben besproken, duizelt het me.

‘Laat je niet gek maken door de details,’ zegt Marco bemoedigend. ‘Ik bel je wanneer ik een belastingnummer heb, en dan maken we een afspraak voor het openen van een rekening bij de bank. Zodra dat rond is, kun je het huurcontract tekenen, en wanneer je geïnstalleerd bent... Weet je, de komende paar weken zit je met een hoop papierwerk dat moet worden geregeld. Dat is de prijs die je betaalt om hier te komen wonen. Maar het is het waard. Dat beloof ik je.’

‘Daar twijfel ik niet aan,’ zeg ik terwijl hij zijn stoel naar achteren schuift en aanstalten maakt om te vertrekken. ‘O, nog één ding!’

Marco schuift zijn stoel weer aan en kijkt me vragend aan.

‘Over dat geld dat ik van mijn oma heb geërfd...’ Het zweet breekt me uit, want het voelt ongemakkelijk om erover te praten, maar ik moet het vragen. ‘Je bent geen echtscheidingsadvocaat. Dat besef ik. Maar is dat geld, volgens de Italiaanse wet... is dat geld van mij? Of kan mijn man...’ Mijn stem sterft weg en ik staar naar mijn lege kopje, bang dat Marco er niks mee kan; dat hij me een geldwolf vindt omdat ik Duncan buiten de erfenis wil houden.

Maar wanneer hij mijn vraag beantwoordt, klinkt er geen enkele afkeuring door in zijn stem. Integendeel.

‘Ik ben inderdaad geen echtscheidingsadvocaat, dus in dat opzicht kan ik je niet adviseren. Maar volgens mij – en nogmaals, dat zeg ik niet als je advocaat – geldt een erfenis voor de Italiaanse wet als persoonlijk bezit. Dat betekent dat je man er geen aanspraak op

kan maken. Maar ik neem aan dat de scheiding niet onder de Italiaanse wetgeving valt. Toch?’

‘Dat weet ik niet,’ zeg ik somber. ‘Ik ben hier, en Duncan zit in Schotland. Dus ik heb geen idee hoe het werkt.’

Marco legt vluchtig een hand op mijn arm. ‘Maak je daar nu nog maar geen zorgen over. Als je dat wilt, zal ik eens kijken of ik iemand weet die je kan adviseren. Oké?’

‘Als je dat zou willen doen, heel graag,’ zeg ik blozend.

‘Oké. Doe ik.’

Hij staat op, ik kom ook overeind en we schudden elkaar de hand. ‘Dan leg ik niet langer beslag op je tijd. Maar mocht je vóór onze volgende afspraak nog iets bedenken, laat het me weten. Ciao.’ Hij hangt zijn tas om zijn schouder – een chic soort attaché-koffertje – en loopt weg.

Wanneer ik de Via de’ Neri op loop, haal ik mijn zonnebril tevoorschijn, waardoor Florence er in sepia tinten ineens uitziet als op een oude foto. De hele middag ligt voor me. Ik zou naar een museum kunnen gaan, of naar de film, of ik zou wat kleren kunnen kopen die niet klam ruiken, kleren die nooit klam zullen ruiken. Ik kan ook gewoon wat door de stad zwerven, wat foto’s maken en af en toe ergens iets drinken terwijl ik bedenk waar ik vanavond ga eten. Wat ik eigenlijk zou moeten doen, is Richenda mailen. Maar het enige wat ik wil, is slapen. Ik word opnieuw overvallen door een verlammeende vermoeidheid, en het ontbreekt me aan de energie om me daarover te verbazen.

Eerste druk maart 2024

Oorspronkelijke titel *Escape to Florence*

Oorspronkelijke uitgever Head of Zeus, onderdeel van Bloomsbury Publishing Plc

Copyright © Kat Devereaux, 2023

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2024 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Erica Feberwee

Omslagontwerp Splendid Grafisch Ontwerp

Omslagillustratie © Freepik

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN 978 90 261 6864 2

ISBN e-book 978 90 261 6865 9

ISBN luisterboek 978 90 261 7208 3

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.